

Arrest

nr. 145 881 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 30 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 november 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 januari 2015 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 11 maart 2013 bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Yaoundé een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) om studies in België te kunnen aanvangen.

1.2. Op 15 april 2013 werd een visum lang verblijf (type D) toegestaan.

1.3. Verzoeker kwam op 6 augustus 2013 toe op Belgisch grondgebied.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deelde op 10 september 2013 mee dat verzoeker in het bezit mocht worden gesteld van een A-kaart geldig tot 30 september 2014.

1.5. Verzoeker diende op 15 september 2014 een aanvraag in om een verlenging van zijn A-kaart te verkrijgen.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) nam op 27 november 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis). Verzoeker werd hiervan op 2 december 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

Overwegende dat de genaamde T.(...) F.(...), M.(...) P.(...), geboren te (...), op (...), nationaliteit Kameroen, verblijvende te (...) gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren;

REDEN VAN BESLISSING:

Artikel 61, §2.1°; betrokkene verlengt zijn verblijf na afloop van de studies en is niet meer in het bezit van een regelmatig verblijfsdocument;

Overwegende dat betrokkene in 2013 naar België kwam met een D-visum om een voorbereidend jaar verpleegkunde te volgen aan het Instituut S.(...) - A.(...) – S.(...) – E.(...);

Overwegende dat betrokkene voor het academiejaar 2014-2015 een inschrijvingsattest voorlegt voor het volgen van het derde jaar van de derde graad bijzondere wetenschappelijke vorming A.S.O;

Overwegende dat er slechts één voorbereidend jaar wetenschappen wordt toegestaan met het oog op het volgen van een latere opleiding hoger onderwijs;

Overwegende dat betrokkene dus niet meer voldoet aan de voorwaarden gesteld aan zijn verblijf als student;

Overwegende dat zijn verblijfskaart verstreken is sedert 30/09/2014;

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om binnen dertig dagen de grondgebieden van België, Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland te verlaten, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de griffie de verwerende partij conform artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) op 26 januari 2015 per aangetekend schrijven in kennis stelde van het beroep tot nietigverklaring in onderhavige zaak. De verwerende partij werd er daarin op gewezen dat ze binnen de acht dagen het administratief dossier diende te bezorgen aan de griffie, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen. Tevens werd de aandacht gevestigd op artikel 3, §3 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) dat voorschrijft dat er een elektronische versie van de nota met opmerkingen dient te worden verstuurd naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

2.2. Uit intern onderzoek blijkt dat verwerende partij een elektronische versie van een nota met opmerkingen heeft doorgestuurd die betrekking heeft op een andere zaak. Ter terechtzitting werd de raadvrouw van de verwerende partij geconfronteerd met deze vaststelling. In een faxbericht van verwerende partij van 9 april 2014 bevestigt zij dat de foutieve nota met opmerkingen werd doorgemailed.

2.3. Aangezien er geen afschrift van de nota met opmerkingen werd overgemaakt per elektronische post zoals wettelijk op straffe van niet-ontvankelijkheid voorzien, dient de nota met opmerkingen overeenkomstig artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet uit de debatten te worden geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 61 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van *“de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur; meer bepaald de motiverings – en de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging.”* Verzoeker meent tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“1

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft

dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing

ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

2.

Zo dient verzoeker het land te verlaten omdat volgens verweerder er slechts één voorbereidend jaar wetenschappen wordt toegestaan met het oog op het volgen van een latere opleiding hoger onderwijs. Dat in eerste instantie dient opgemerkt te worden dat verweerder in de bestreden beslissing geenszins motiveert op welke wettelijke bepalingen hij zich steunt om te stellen dat “er slechts één voorbereidend jaar wetenschappen wordt toegestaan met het oog op het volgen van een latere opleiding hoger onderwijs”.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Dat immers uit geen enkele bepaling kan afgeleid worden dat “er slechts één voorbereidend jaar wetenschappen wordt toegestaan met het volgen van een latere opleiding hoger onderwijs”.

3.

Dat verder dient opgemerkt te worden dat verweerder in de bestreden beslissing onterecht verwijst naar het art. 61 §2, 1° Vw.

Art. 61 Vw. stelt het volgende:

(...)

4.

Dat geenszins door verweerder wordt aangetoond dat verzoeker na afloop van zijn studies zijn verblijf zou verlengen.

Dat immers verzoekers studies in België nog niet zijn beëindigd. Dat verzoeker door omstandigheden buiten zijn wil om niet slaagde in het voorbereidend jaar op het hoger onderwijs aan het Instituut S.(...) - A.(...) – S.(...) – E.(...) te Namen nu er geen voldoende ondersteuning en motivatie was van en door de leerlingen waardoor het klasgemiddelde uitermate laag bleef en verzoeker hierdoor niet slaagde (cf. stukken 3 en 4).

Dat verzoeker de wil heeft om het voorbereidend jaar op het hoger onderwijs over te doen in het Nederlandstalig onderwijs (verzoeker volgde dan ook met succes intensief Nederlandse taallessen, cf. stuk 6)) en heden de lessen volgt van het derde leerjaar van de derde graad bijz. wetenschappelijke vorming ASO aan het K.(...) A.(...) te Gent (cf. stuk 7).

Dat verweerder echter, vooraleer een beslissing te nemen aangaande verzoekers aanvraag tot verlening van zijn verblijf in de hoedanigheid van student, heeft nagelaten een grondig onderzoek in te stellen naar de precieze studies en taallessen, welke verzoeker in België volgde en volgt, en naar de precieze redenen waarom hij niet slaagde aan het S.(...) - A.(...) – S.(...) – E.(...) te Namen.

Dat de beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing te nemen geen afdoende onderzoek werd verricht en verzoekers verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat derhalve er sprake is van schending van de de zorgvuldigheids-en de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

5.

Dat immers verzoeker heden het derde leerjaar van de derde graad bijz. wetenschappelijke vorming ASO volgt aan het K.(...) A.(...) te Gent welke hem vervolgens toelaat hoger onderwijs in België te volgen.

*Dat derhalve verzoekers huidige studies wel degelijk ressorteren onder de voorwaarden gesteld in de art. 58 en 59 Vw. en het verder verblijf in België als student hem dient toegestaan te worden.
Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.”*

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker de volgende bijlagen toe: een certificaat de fréquentation op datum van 30 juni 2014 van het instituut S. – A. – S. – E. waar verzoeker zijn voorbereidend jaar volgde, een rapport van verzoeker op datum van 19 december 2013 en een rapport op datum van 27 juni 2014 van voormeld instituut, een attestation d'orientation C op datum van 30 juni 2014 van voormeld instituut, een certificaat van de opleiding Nederlands tweede taal richtgraad 1 op datum van 7 mei 2014, een schoolattest van het K. A. te Gent op datum van 8 september 2014 waaruit blijkt dat verzoeker is ingeschreven in het derde leerjaar van de derde graad bijzondere wetenschappelijke vorming ASO en een attest van deelname aan leerloopbaanbegeleiding op datum van 30 januari 2014.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133 900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116486).

3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissing vermeldt artikel 61, § 2, 1° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 2

De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten:

1° wanneer hij na afloop van zijn studies zijn verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument;

(...)”

Tevens maakt de bestreden beslissing melding van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Deze bepaling luidt als volgt:

“Wanneer de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling bedoeld in artikel 61, § 1 of § 2, van de wet of aan de leden van diens gezin het bevel geeft om het grondgebied te verlaten, bepaalt hij de termijn waarbinnen de belanghebbenden het grondgebied moeten verlaten.

In de beide gevallen geeft het gemeentebestuur van de beslissing van de Minister of van zijn gemachtigde kennis door afgifte van een document dat overeenkomt met het model van bijlage 33bis.

3.6. Zoals hierboven weergegeven (zie punt 1.4), werd op 10 september 2013 door de gemachtigde van de staatssecretaris meegedeeld dat aan verzoeker een A-kaart mag worden verleend geldig tot 30 september 2014. Blijkens die mededeling kan een verlenging van deze A-kaart worden bekomen indien volgende documenten worden voorgelegd: *“een verbintenis tot tenlasteneming, overeenkomstig de bijlage 32 van het K.B. van 8 oktober 1981, voor het nieuwe school- of academiejaar en een bewijs van solvabiliteit van de garant (3 recente loonfiches of een recent uittreksel uit de personenbelasting; OF een attest waaruit blijkt dat hij/zij voor het nieuwe school- of academiejaar geniet van een studiebeurs of van een studielening die de gezondheidszorgen, de kosten van verblijf, studie en repatriëring dekt; een attest dat bevestigt dat hij/zij voor het nieuwe school- of academiejaar als regelmatig leerling of student ingeschreven is aan voormelde instelling, een attest dat bevestigt dat hij/zij zich aangemeld heeft voor de eindejaarsexamens.”* Op 15 september 2014 diende verzoeker een aanvraag in om een verlenging van zijn A-kaart te verkrijgen (zie punt 1.5). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker daarbij volgende documenten overmaakte: een attest van deelneming 2013 – 2014 van het instituut S. – A – S. – E. voor het voorbereidend jaar verpleegkunde, een document van inschrijving 2014 – 2015 aan het K. A. 3^{de} jaar van de derde graad bijzonder wetenschappelijke vorming ASO secundair onderwijs en een bijlage 32 (2014 – 2015) met daarbij een aantal documenten waaruit de solvabiliteit van zijn garant moet blijken.

3.7. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde op 27 november 2014 op basis van de neergelegde stukken vast dat de verblijfskaart van verzoeker verstreken was sedert 30 september 2014 en dat hij zijn verblijf na afloop van zijn studies verlengde omdat hij wederom ingeschreven was in een voorbereidend jaar met het oog op het volgen van een latere opleiding hoger onderwijs. De gemachtigde van de staatssecretaris ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door op grond van deze vaststellingen in toepassing van artikel 61, §2, 1° van de vreemdelingenwet het in artikel 103/3 van het vreemdelingenbesluit voorziene bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis) af te leveren.

3.8. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd omdat geenszins zou zijn uiteengezet op welke bepaling deze steunt om te stellen dat er maar één voorbereidend jaar wordt toegestaan. De uitdrukkelijke motiveringsplicht gaat echter niet zover dat van de overheid wordt verwacht dat zij nader gaat motiveren doordat zij de motieven van de motieven zou moeten geven (RvS 25 oktober 2013, nr. 225 262). Ten overvloede stipt de Raad aan dat uit artikel 58 van de vreemdelingenwet, waarin wordt gesteld dat *“(…) een vreemdeling die in België wenst te studeren in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wenst te volgen (...)”*, blijkt dat er maar één voorbereidend jaar kan worden gevolgd met het oog op latere hogere studies. Uit deze wettelijke bepalingen blijkt in elk geval niet dat het de bedoeling van de wetgever zou zijn om in het kader van een verblijfsmachtiging meerdere voorbereidende jaren toe te laten.

3.9. Gezien de verblijfskaart van verzoeker verstreken is sinds 30 september 2014, nu duidelijk blijkt dat verzoeker niet geslaagd is in zijn voorbereidend jaar aan het instituut S. – A – S. – E. te Namen ter voorbereiding op zijn latere studies en dat hij niet betwist dat hij wederom is ingeschreven in een voorbereidend jaar wetenschappen, voldoet hij niet aan de voorwaarden voor verlenging van zijn verblijfskaart en kon de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig besluiten dat hij zijn verblijf na afloop van zijn studies verlengt. Door in zijn middel aan te voeren dat zijn studies nog niet zijn beëindigd, hij *“buiten zijn wil om”* niet geslaagd is in het voorbereidend jaar hoger onderwijs aan het instituut S. – A – S. – E. en dat hij zijn voorbereidend jaar wenst over te doen in het Nederlandstalig onderwijs, reden waarom hij zich heeft ingeschreven in het derde jaar van de 3^{de} graad bijzondere wetenschappelijke vorming ASO in het K. A. te Gent, slaagt verzoeker er niet in om de concrete overwegingen uit de bestreden beslissing te weerleggen.

3.10. Waar verzoeker stelt het bestuur onzorgvuldig handelen verwijt omdat geen grondig onderzoek zou zijn gevoerd naar zijn studies en taallessen die hij volgt in België en naar de precieze redenen waarom hij niet is geslaagd in zijn voorbereidend jaar aan het instituut S. – A – S. – E. te Namen, merkt de Raad op dat het aan verzoeker toekwam om deze elementen toe te lichten in het kader van zijn aanvraag voor verlenging van de A-kaart. Uit het administratief dossier kan echter niet worden afgeleid dat verzoeker toen zou hebben uiteengezet waarom hij niet slaagde en om welke redenen hij precies ingeschreven is aan het Koninklijk Atheneum van Gent. Het gaat in casu om een aanvraagprocedure waarbij verzoeker in de gelegenheid wordt gesteld om alle dienstige gegevens aan de administratie over

te maken. Een onzorgvuldigheid, een schending van de hoorplicht of van de rechten van verdediging wordt aldus niet aangetoond.

3.11. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 61 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd of behept is met een onzorgvuldigheid. Een schending van de hoorplicht of van de rechten van verdediging werd niet aannemelijk gemaakt. Evenmin werd een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

F. TAMBORIJN